

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Mi. B.**, zast. JUDr. Milanem Růžičkou, advokátem se sídlem Bratranců Veverkových 702, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2016, č. j. KrÚ 28928/2016/OŽPZ, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 21. 7. 2016, č. j. KrÚ 54394/2016/OŽPZ, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Správa a údržba silnic Pardubického kraje**, se sídlem Doubravice 98, Pardubice, **II) Mo. B.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 4. 10. 2017, č. j. 52 A 74/2016 - 115,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Předmětem sporu je rozhodnutí o odstranění stavby, jíž je vodní dílo „vodní nádrž - loviště“ na pozemku parcelní č. X a X v katastrálním území X, obec X (dále jen „stavba“ či „loviště“). Žalobce (dále jen „stěžovatel“) má za to, že prováděl udržovací práce na již existujícím lovišti. Správní orgány však existenci loviště v době provádění tvrzených udržovacích prací popírají a mají za to, že provedl stavbu bez povolení.

[2] Stěžovatel se u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Chrudim (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 11. 2015, č. j. CR076242/2015 OŽP/Ge - 0003 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým

rozhodnutím bylo stěžovateli a osobě zúčastněné na řízení II) jako vlastníkům stavby nařízeno její odstranění podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění (dále jen „stavební zákon“).

[3] Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Stěžovatel nejprve v žalobě namítal, že původní rozhodnutí žalovaného (ze dne 2. 5. 2016, č. j. KrÚ 28928/2016/OŽPZ) obsahovalo ve svém výroku chybnou identifikaci prvostupňového rozhodnutí, tj. chybné datum a číslo jednací. Žalovaný tuto chybu opravil opravným rozhodnutím ze dne 21. 7. 2016, č. j. KrÚ 54394/2016/OžPz, což však podle stěžovatele nebylo možné. Krajský soud shledal tuto námitkou nedůvodnou. Šlo o zřejmou nesprávnost, kterou bylo možné opravit postupem dle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), navíc správné označení prvostupňového rozhodnutí bylo uvedeno i v záhlaví původního rozhodnutí žalovaného. Z jeho obsahu bylo zřejmé, že nemohlo dojít k záměně s jiným rozhodnutím, prvostupňové rozhodnutí měl stěžovatel k dispozici, podával proti němu odvolání a přiložil jej i k žalobě.

[4] Dále namítal, že stavba je součástí N. rybníka jako věci hlavní (viz § 506 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „občanský zákoník“). K tomu soud uvedl, že zmíněnou stavbu je třeba hodnotit nikoliv z pohledu občanskoprávního, ale vymezení pojmu „stavba“ a otázky s tím spojené patří do oblasti správního práva, konkrétně stavebního a vodního práva. Podle § 2 odst. 3 stavebního zákona se *stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání*. To, zda v projednávaném případě bylo loviště již existující stavbou, kterou stěžovatel pouze udržoval, není otázkou občanskoprávní či znaleckou, ale toto posouzení patří do pravomoci příslušného správního orgánu (vodoprávního úřadu).

[5] Za stěžejní otázku označil soud to, zda stěžovatel prováděl pouze udržovací práce na již existující stavbě (lovišti). Na tuto otázku odpověděl – podobně jako správní orgány – záporně. Poukázal na důkazy osvědčující, že stavba dříve neexistovala, případně zanikla. Správní orgán prvního stupně nezjistil existenci stavby při ohledání dané lokality, ani v příslušných archivech (Státní okresní archiv Chrudim, Státní oblastní archiv v Zámrsku). Stavba není patrná na fotografiích z leteckého snímkování veřejně přístupných map Google z července 2011, které jsou součástí spisu, a není zakreslena na mapách z let 1839, 1919 a 1942. Stěžovatel naproti tomu k prokázání tvrzení, že loviště existovalo již dříve, nabídl zápis z pozemkové knihy dokládající existenci služebnosti loviště v roce 1880. Soud však poukázal na to, že služebnost byla zrušena zápisem do zmíněné pozemkové knihy ze dne 20. 12. 1962.

[6] Jako nedůvodnou shledal i námitku, že v případě odstranění výpustného zařízení dojde k narušení životního prostředí a bezpečnosti vodního díla. Na N. rybníku totiž byly povoleny udržovací práce na základě samostatného ohlášení u vodoprávního úřadu, jejichž součástí byla i rekonstrukce výpustného zařízení. Soud neměl důvod nevěřit odbornému vyjádření vodoprávního úřadu, že „novému výpustnému zařízení nehrozí destrukce při odstranění loviště podle napadeného rozhodnutí“.

[7] Neztotožnil se ani s tím, že si měl správní orgán nechat sám vypracovat znalecký posudek. Posouzení otázky, zda se v místě nepovolených prací již nacházelo loviště

v minulosti, bylo v pravomoci vodoprávního úřadu, nikoliv znalce. Kromě toho existence loviště v době provádění nepovolených prací není zřejmá ani z posudku Ing. H. ze dne 20. 6. 2016, který si nechal vypracovat stěžovatel a předložil jej krajskému soudu. Vyplývá z něj toliko „víra“ znalce ve vztahu k tvrzením stěžovatele, že pouze opravil hradící objekt v původním rozsahu. Znalecký posudek je navíc velmi obecný, neprůkazný a nepřezkoumatelný (na rozdíl od skutkových zjištění vodoprávního úřadu), kromě toho jeho navržení a předložení současně s žalobou soud považoval za účelové.

[8] Z čestných prohlášení J. V. a F. K., která stěžovatel předložil až v odvolacím řízení, vyplývá pouze to, že v určité době se na místě skutečně nacházelo loviště. Není z nich patrné, jestli v době provádění nepovolených stavebních prací loviště v daném místě ještě existovalo.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Stěžovatel brojí kasační stížností proti v záhlaví specifikovanému rozsudku z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Předkládá svoji verzi skutkového stavu. Tvrdí, že věděl o umístění původního loviště na pozemcích parc. č. X a X v katastrálním území X, obec X. V souvislosti s prováděním udržovacích prací na hrázi N. rybníka začal čistit nánosy z nádrže loviště, odkryl dlažbu a dřevěné opevnění. Zjistil jeho poškození a provedl udržovací práce [§ 103 odst. 1 písm. c) stavebního zákona]. Nesouhlasí proto s krajským soudem, že loviště před provedením nepovolené stavby neexistovalo a že správní rozhodnutí jsou opřena o dostatek podkladů.

[11] Dle definice rybníka v právních předpisech [podle zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské stráži, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o rybářství“), a zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění účinném pro projednávanou věc; dále jen „vodní zákon“], je stavbou míněna maximálně stavba hráze a stavba nádrže rybníka, samostatnou stavbou však nejsou jeho další technické součásti. Loviště rybníka tedy není samostatnou stavbou, ale neoddělitelnou součástí rybníka, proto nelze rozhodnout o jeho odstranění. Bez něj by rybník nemohl plnit své funkce a nebylo by jej možné vypustit, tudíž by byla ohrožena i bezpečnost vodního díla. Dále argumentuje tím, že loviště zabezpečovalo, aby výpustné potrubí rybníka bylo trvale pod vodou. Pokud by dovedl úvahy správních orgánů *ad absurdum*, v případě odstranění loviště nebude moci rybník vypustit, protože nebude schopen zajistit, aby se nánosy bahna nedostaly do řeky Chrudimky a aby dřevěné potrubí bylo neustále pod vodou. Proto hrozí, že se časem hráz rybníka protrhne a voda z rybníka zalije okolní pozemky.

[12] Trvá na tom, že zápis služebnosti loviště v pozemkových knihách a prohlášení J. V. a F. K. dokazují existenci loviště. Navíc odkrytí původního ohrazení loviště byla přítomna pracovnice správního orgánu prvního stupně, Ing. G., o tomto však odmítla na místě zapracovat zápis, proti čemuž se stěžovatel nemohl bránit.

[13] Správní orgán musí najisto vyvrátit, že na místě žádné loviště neexistovalo před provedením udržovacích prací. Pokud stěžovatel dříve loviště neužíval kvůli nedostatku finančních prostředků pro jeho údržbu, neznamená to, že neexistovalo. Co se týče důkazu, na nějž se odvolává správní orgán prvního stupně - fotografie z leteckého snímkování z roku 2011 - ten nic neprokazuje, protože nánosy byly již mnoho let neodstraňovány, tudíž loviště nemohlo být viditelné. Nezakreslení loviště na mapách také nic neprokazuje.

[14] Správní orgány i krajský soud dostatečně nezjistily skutkový stav, jelikož nevyslechly navrhované svědky k tomu, že loviště rybník má a bylo pouze ve špatném stavu v důsledku zanedbání údržby rybníka.

[15] Poukazuje na to, že za vodní dílo se podle § 55 odst. 1 ve spojení s § 127 odst. 13 vodního zákona považuje i vodohospodářské dílo povolené podle předchozích právních předpisů, a že zánik vodního díla nastane tehdy, pokud stavba natrvalo ztratí schopnost sloužit účelům předpokládaným v § 55 odst. 1 vodního zákona. Soud tedy nesprávně vyhodnotil, že loviště zaniklo jeho neužíváním (pokrytím nánosy bahna), což však nezapříčinil stěžovatel.

[16] Závěrem namítá, že krajský soud převzal závěr žalovaného, že stavbu loviště lze považovat za udržovací práce dle § 15a odst. 3 vodního zákona, které by negativně mohly ovlivnit životní prostředí, a tudíž vyžadují ohlášení vodoprávnímu úřadu (citovaná část rozhodnutí žalovaného označuje za udržovací práce pouze část činnosti stěžovatele, a to čištění odtoku z rybníka, při němž měl stěžovatel objevit existenci loviště – pozn. soudu). Tento závěr krajský soud však neodůvodnil a ani ohledně něho neprovedl další dokazování.

[17] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Poukázal na to, že stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že věděl, že loviště se nachází na parcele č. X a X v katastrálním území X. Z důkazů ve správním spisu však vyplývá opak. Žalovaný citoval část odůvodnění svého rozhodnutí, podle níž stěžovatel ve svém sdělení ze dne 20. 1. 2014 vodoprávnímu úřadu uvedl, že existenci údajného loviště zjistil teprve při úpravách – čištění odtoku z rybníku. Z toho je zřejmé, že stěžovatel do roku 2013 o žádné takové stavbě nevěděl. V místě údajného loviště nechal stěžovatel v roce 2013 vyprojektovat stavbu vodního díla „Odchovné rybníčky“ a projektant tohoto díla stavbu loviště na místě neshledal, rovněž územní rozhodnutí pro tuto stavbu (ze dne 27. 3. 2013, č. j. NASA0347/2013) neobsahuje o stavbě loviště žádnou zmínku.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[18] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[19] Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejprve se soud zabýval námitkou, že krajský soud bez dalšího odůvodnění převzal závěr žalovaného, že stavbu loviště lze považovat za udržovací práce dle § 15a odst. 3 vodního zákona, které by negativně mohly ovlivnit životní prostředí a pro něž je nutné ohlášení. Tímto stěžovatel *de facto* namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[22] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19).

[23] Krajský soud vskutku citoval rozsáhlou pasáž z rozhodnutí žalovaného, která - mimo jiné - pojednává o tom, že část činnosti stěžovatele (čištění odtoku z rybníka) by mohla být kvalifikována jako udržovací práce dle § 15a odst. 3 vodního zákona (viz str. 9 napadeného rozsudku). Stěžovatel nemá pravdu, pokud v kasační stížnosti tvrdí, že „stavba loviště" jako celek snad byla kvalifikována jako udržovací práce. Významné navíc je, že vlastním důvodem citace celé pasáže rozhodnutí žalovaného není právní hodnocení určitých prací provedených stěžovatelem, ale vypořádání žalobní námitky ohledně neprovedení navrhovaných důkazů (výslechů svědků, kteří v čestných prohlášeních uvádějí dřívější existenci loviště). Krajský soud argumentaci žalovaného na toto téma vyhodnotil jako správnou (v podrobnostech viz odstavce [32] a [33] níže), a pro větší přehlednost ji citoval. Neodpovídal však na otázku, zda posuzovanou stavbu lze považovat za udržovací práce dle § 15a odst. 3 vodního zákona či nikoli. Na takovou otázku ostatně ani odpovídat nemohl, protože stěžovatel v žalobě žádnou takovou námitku ani nepředložil. I v dalších ohledech je napadený rozsudek přezkoumatelný a je opřen o srozumitelné důvody odpovídající na jednotlivé žalobní námitky.

[24] Dále se soud zabýval tvrzením, že krajský soud nesprávně vyhodnotil, že loviště před provedením nepovolené stavby neexistovalo a že správní rozhodnutí vycházejí z nedostatečných podkladů ohledně této skutečnosti. Jak je uvedeno v odstavci [5] shora, krajský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že loviště nebylo zakresleno na mapách z let 1919, 1939 a 1942, nebylo patrné z leteckého snímkování (z července roku 2011), správní orgán prvního stupně jej nezjistil při místním ohledání a jeho existence nevyplývá z historických pozemkových knih. Ani zápis služebnosti nedokládá fyzickou existenci stavby. Navíc služebnost byla vymazána již v roce 1962, takže je jen historickým záznamem bez významu pro projednávanou věc. Žalovaný uvedl, že zápis služebnosti v pozemkové knize dokládá oprávnění vstoupit na pozemek za účelem odlovu ryb (nezjištěným způsobem), ze zápisu však nevyplývá, že by k odlovu ryb měla být využívána nějaká stavba (loviště - pozn. soudu).

[25] S právním hodnocením žalovaného i krajského soudu se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Je patrné, že skutkové zjištění (tj. neexistence loviště před provedením stavebních prací) je opřeno o řadu důkazů, které jsou ve vzájemné shodě. Jediný důkaz, který by mohl osvědčovat dřívější existenci loviště, jsou čestná prohlášení J. V. a F. K., jedná se však jen o prohlášení pamětníků ohledně historické skutečnosti. Nevyplývá z nich, zda loviště existovalo i v současnosti, tedy v době provádění uvedených stavebních prací, což je jedině relevantní pro projednávanou věc.

[26] I kdyby snad stavba někdy v historii existovala, ale později přestala sloužit svému účelu, ze správního spisu plyne a ve správním řízení bylo prokázáno, že tato stavba není, případně přestala být v krajině patrná a její existenci není možné zjistit z objektivních podkladů (sondy, letecké snímkování atd.). Faktická neexistence stavby znamená, že stavba také přestala existovat z pohledu stavebního a vodního práva. Pro její obnovení či znovuvybudování by proto bylo třeba získat příslušné stavební povolení jako pro každou jinou „novou" stavbu.

[27] Fotografie obsažené ve správním spise (č. l. 12 a násl.) dokládají, že stěžovatel v rámci tvrzených udržovacích prací provedl rozsáhlé zemní práce (vyhloubení vodní nádrže) a betonáž výpustného objektu. Stavba loviště je zaznamenána také v protokolech z kontrolních prohlídek stavby ze dne 26. 5. 2015 a ze dne 26. 11. 2013.

[28] Z § 2 odst. 3 stavebního zákona vyplývá, že *stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby. Stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu.* Podle § 3 odst. 4 stavebního zákona *se údržbou stavby rozumějí práce, jimiž se zabezpečuje její dobrý stavební stav tak, aby nedocházelo ke znehodnocení stavby a co nejvíce se prodloužila její uživatelnost*.

[29] K pojmu „udržovací práce" a jeho významu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 6. 2009, č. j. 1 As 35/2009 - 69, uvedl: „*Smyslem udržovacích prací je zachovat stavbu ve stavu, který odpovídá projektové dokumentaci ověřené ve stavebním řízení, ve zkráceném stavebním řízení či dokumentaci přiložené k ohlášení, popřípadě dokumentaci skutečného provedení stavby (Hegenbart, M. - Sakař, B. a kol. Stavební zákon. Komentář, C. H. Beck, Praha 2008, s. 15). **V podstatě se jedná o běžně prováděné opravy, kterými se nemění právní poměry stavby (na rozdíl od nástavby, přístavby, změny účelu užívání), neboť udržovací práce musí být v souladu s existujícím právním stavem stavby** (Hegenbart, M. - Sakař, B. a kol. op. cit., s. 386).*" (zvýraznění přidáno). Právní věta k citovanému rozsudku uvádí, že „[s]*tavební práce, kterými se mění vzhled stavby a zasahuje do nosných konstrukcí a které nejsou prováděny v souladu s ověřenou projektovou dokumentací stavby (či dokumentací skutečného provedení stavby), nejsou udržovacími pracemi ve smyslu § 3 odst. 4 stavebního zákona z roku 2006*." Z uvedeného je patrné, že soud se negativně vymezuje proti zneužívání udržovacích prací stavebníkem k jiným než zákonem stanoveným účelům.

[30] Je evidentní, že udržovat lze jen existující a v zásadě funkční stavby vybavené příslušnou projektovou dokumentací, která také umožňuje ověřit soulad provedených prací s touto dokumentací. Jestliže v posuzovaném případě již došlo ke znehodnocení či faktickému zániku stavby (zanesení loviště nánosy bahna atd.) v takové míře, že dlouhodobě neslouží a ani nemůže sloužit svému účelu, a k této stavbě *nota bene* neexistuje žádná dokumentace ověřená ve stavebním řízení, žádné udržovací práce zde nepřipadají v úvahu. Údržba slouží k běžným opravám a odstranění či opravě běžného opotřebení jinak funkční stavby – nikoli k znovuvytvoření stavby nové na půdorysu nepatrných zbytků stavby historické (o jejíž existenci i tak přetrvávají pochybnosti). Z pohledu faktické existence či neexistence stavby, jejíž posouzení je v pravomoci stavebního (resp. specializovaného vodoprávního úřadu), je lhostejné, zda k fyzickému zániku stavby přispěl stěžovatel, jeho právní předchůdci či snad jiné okolnosti (vyšší moc apod.).

[31] Z těchto důvodů se nelze domnívat, že takřka „archeologický nález“ historických zbytků určité stavby (zde loviště), o jejíž projektové dokumentaci není nic známo, by mohl odůvodnit rozsáhlé stavební práce (zde vyhloubení vodní nádrže a betonáž výpustného objektu) bez příslušného stavebního povolení. Jinak řečeno, ani nález původních zbytků stavby nemůže odůvodnit to, aby stavba byla znovuvybudována pod záminkou „udržovacích prací“.

[32] Není také důvodná kasační námitka, že správní orgány i krajský soud dostatečně nezjistily skutkový stav, jelikož nevyslechly navrhované svědky. Ti měli vypovídat k tomu, že loviště rybník v minulosti mělo a bylo pouze ve špatném stavu v důsledku zanedbání údržby rybníka.

[33] Krajský soud k navrhovaným výslechům uvedl, že se ztotožňuje se závěrem žalovaného o tom, že při posouzení vypovídací schopnosti předložených výpovědí nelze dovodit víc, než že v určité době se na uvedeném místě skutečně nacházela stavba loviště, a proto navrhované důkazy neprovedl. Takovému postupu krajského soudu (resp. žalovaného) nelze nic vytýkat, jelikož skutkový stav posuzované věci byl zjištěn dostatečně. Ostatně jak vyplývá z odstavce [25] a násl., pro výsledek řízení není podstatné, zda loviště někdy v minulosti existovalo, ale stěžovatel by musel nabídnout důkaz, že loviště existovalo právě v době, kdy prováděl údajné udržovací práce. Takový důkaz však nenavrhl.

[34] V další kasační námitce stěžovatel odkazuje na zákon o rybářství a vodní zákon a dovozuje, že stavbami jsou např. stavba hráze a stavba nádrže rybníka, samostatnou stavbou však již nejsou další technické součásti rybníka, jímž je i loviště rybníka. Loviště je proto neoddělitelnou součástí rybníka, a tudíž nelze rozhodnout o jeho odstranění.

[35] Nejvyšší správní soud ze žaloby ověřil, že stěžovatel v ní namítal toliko to, že loviště je součást věci hlavní dle občanského zákoníku, krajský soud v reakci na to zdůraznil relevanci vymezení stavby dle stavebního zákona. Kasační námitka argumentující nyní jinými právními předpisy (zákon o rybářství a vodní zákon) proto představuje samostatný kasační bod, který nemá předobraz v žalobě a nelze jej považovat ani za reakci na odůvodnění rozhodnutí krajského soudu. Z dispoziční zásady vyplývá, že již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo. Krajský soud totiž musí dostat příležitost se řádně a v úplnosti se všemi žalobními námitkami vypořádat. Pouze tehdy, pokud by stěžovatel nemohl důvody v řízení před krajským soudem uplatnit, může o ně opřít svou kasační stížnost. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo, námitka je proto nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[36] To samé platí o tvrzení, že odkrytí původního ohrazení loviště byla přítomna pracovnice správního orgánu prvního stupně, Ing. G., o čemž odmítla na místě zapracovat zápis. Stěžovateli nic nebránilo, aby tuto námitku uplatnil již v odvolacím řízení nebo řízení před krajským soudem, s ohledem na zásadu koncentrace se tímto tvrzením Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[37] Pro úplnost soud dodává, že věcně nevypořádával ani námitku, že bez loviště by rybník nemohl plnit své funkce a nebylo by jej možné vypustit, čímž by mohla být ohrožena i bezpečnost vodního díla. Jedná se totiž o tvrzení již dříve uplatněná v žalobě,

která však neobsahují žádnou reakci na závěry krajského soudu nebo polemiku s nimi, ale vymezují se pouze proti postupu správních orgánů, a proto jsou také nepřípustná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 - 48).

IV. Závěr a náklady řízení

[38] S ohledem na nedůvodnost všech uplatněných kasačních námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[39] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

[40] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jim soud v řízení neuložil žádnou povinnost a nejsou dány ani důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání této náhrady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu